

SLADKÝ ŽIVOT

Julia Jamesová
V Řecku,
a bez vindry

JULIA JAMESOVÁ

V ŘECKU,
A BEZ VINDRY

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

hned dvě třídílné série začínají tento měsíc. Ve Sladkém životě je to příběh nazvaný O čem slečna nemluví, na který v květnu naváží Nebezpečně návykové noci a v červnu Žena, na niž měl zapomenout. Hrdiny všech tří jsou bratři Marchettiové. Pokud podle jména soudíte, že to jsou opět Italové (o nich jsme si povídali minulý měsíc, vzpomínáte?), máte pravdu tak napůl. Oni jsou to totiž Italové i bratři taky jenom napůl. Nikosova maminka z knihy, kterou si můžete přečíst tenhle měsíc, je Řekyně. A matky jeho dvou bratrů jsou Arabka a Ruska. Všechny tři příběhy napsala Abby Greenová.

Druhou sérii zahajuje tento měsíc příběh ve Sladkém životě Duo s názvem Nevinná třicítka. Hlavní hrdinkou je nesmělá Ivy, která má dvě kamarádky, jejichž osudy budou popsány v knihách Proti jeho pravidlům (v květnu) a Jedna noc stačit nemůže! (v červenci). A všechny tři uspějí v náročné disciplíně, kterou ale moje hrdinky zvládají přímo bravurně – v krocení playboyů! A ještě bych Vám neměl zůstat dlužit jméno autorky. Všechny tři knihy napsala Melanie Milburneová.

Jak vidíte, máte se teď hned čtyři měsíce na co těšit... I když... proč jenom čtyři měsíce? Romantické a láskyplné příběhy Vám přece přináším každý měsíc. A nejenom v edicích Sladký život a Sladký život Duo!

*S láskou
Váš Harlequin*

Julia Jamesová

**V ŘECKU,
A BEZ VINDRY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Greek's Penniless Cinderella

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Julia James

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7747-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7748-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7749-5 (PDF)

PROLOG

Xandros Lakaris se prudce otočil a svrástil obočí, čímž jen zvýraznil vrásky kolem úst.

„Zatraceně! Tak co mám podle tebe dělat? Běžet za ní a odtáhnout ji k oltáři?“ zeptal se.

Stavros Coustakis, jemuž byla otázka adresována, seděl v křesle a lhostejně svého návštěvníka sledoval. Měl netypicky šedozelené duhovky, jenže na rozdíl od Xandrose, který pocházel ze starobylé a význačné řecké rodiny, své předky skoro neznal.

„Sice nejsem nikdo,“ přiznal Stavros s notnou dávkou cynismu, na který byl Xandros už touto dobou zvyklý, protože se zasnoubil s jeho dcerou, „ale jsem velmi, velmi bohatý.“

Pak přimhouřil nad Xandrosovým výbuchem oči. „Ne,“ odpověděl. „K ničemu by ti to nebylo. Vzepřela se mi, a proto už není mojí dcerou.“

Xandros se na něj tázavě podíval. Věděl, že Stavros je bezohledný a málokdy se o něco stará, ale vydědit takhle bez mrknutí oka dceru bylo děsivé. Jenže se mu taky ve skutečnosti ulevilo, když jeho bývalá snoubenka utekla.

Nijak totiž nespěchal zanechat svého bezstarostného mládeneckého života, kdy se oddával pouze krátkodobým románkům, kterých měl díky svému vzhledu, bohatství a vysokému společenskému postavení

v Aténách vždy dostatek. Bylo mu jen málo přes třicet a chtěl si ještě pár let užívat, než se nechá spoutat manželstvím.

A přesně to způsobovalo rozkol v jeho mysli, protože zároveň s tím nesl na ramenou obrovskou zodpovědnost – nejenom za pokračování starodávného rodu Lakarisových, jehož původ se dal vysledovat až k dávno zaniklé Byzantské říši, ale také kvůli všemu, co mu otec celý život vtloukal do hlavy. Že ty staré peníze musí neustále doplňovat novými, jinak hrozí, že o ně přijde.

Bylo to podstatou Xandrosova dětství, protože dědeček fatálně zkombinoval přehnané utrácení s unáhlenými investicemi a rodina se najednou ocitla nebezpečně blízko bankrotu.

Nepamatoval si nic jiného než finanční starosti. Matka se bála, že budou muset prodat jejich přehnaně venkovský dům nedaleko Atén, a otce neustále sužovali nespokojení věřitelé. Proto se také neúnavně vrhl do práce, aby znovu obnovil rodinné bohatství a zvrátil marnotratnost vlastního otce.

Podařilo se mu to více než dobře, a než dosáhl jeho syn plnoletosti, všechny problémy zmizely, ale Xandros vyrostl s hluboce zakořeněným odhodláním pokračovat v otcově práci a zajistit, že už nikdy nebudou mít nedostatek peněz a rodinné bohatství se bude jen zvětšovat. Nikdy naopak.

Pak se před nimi objevila ideální příležitost, jak toho dosáhnout. Jednalo se o oboustranně vysoce výhodné spojení s Coustakisovým impériem, zabývající se vším od rizikových investic až po pojištění, které ideálně zapadalo do jejich vlastního portfolia.

Otec chtěl ten obchod uzavřít ještě před svou předčasnou smrtí, a to nejen z finančních důvodů.

Xandros si byl velmi dobře vědom, že zesnulý velmi rád poukazoval na to, že by jejich vztahy s Coustakisem mohly být – a ve skutečnosti také měly být – mnohem těsnější. A že Stavrosova dcera Ariadne, navzdory jejich nízkému původu, ve všech ohledech splňuje nároky na vhodnou manželku...

Chápal proč. I když pro něj byla Ariadne trochu mladá, jen něco málo přes dvacet, vyhovovala všem požadavkům. Okouzlující, inteligentní a kultivovaná brunetka, která se stýkala se stejnými lidmi ve vysokých společenských kruzích jako on, a navíc spolu skvěle vycházeli. Rodiče viděli další výhodu také v tom, že byla nejen dědičkou Coustakisovy firmy, ale že její matka pocházela z velmi dobré rodiny a stala se nejlepší přítelkyní paní Lakarisové.

Dokonce i sám Stavros Coustakis začal usilovat o to, aby navrhovaná obchodní dohoda byla víc než jen podniková fúze.

„*Mám v úmyslu stát se tvým tchánem a dědečkem jednoho z Lakarisů,*“ informoval Xandrose bez obalu. „*Já, který jsem nikým.*“

Ale i přes veškeré nadšení zesnulého otce a naléhání matky to pro Xandrose nebylo jednoduché rozhodnutí. Nakonec na to však přistoupil.

Stejně jako Ariadna, nebo si to alespoň myslel. Toužila se vdát a zároveň tak uniknout panovačnému otci. Jistě, ani jeden z nich nebyl do toho druhého zamilovaný, ale měli se rádi a on se rozhodl udělat maximum, aby byl věrným a podporujícím manželem, a nakonec i milujícím otcem jejich dětí. To by přece mělo stačit, ne?

Jenže textová zpráva z dnešního odpoledne, kvůli které tak spěchal do Stavrosova výstavního sídla v luxusní čtvrti aténské předměstí, tento předpoklad vyvrátila.

Xandrosi, nakonec si te nemuzu vzít. Odjízdim z Aten. Omlouvám se, Ariadne.

Ta slova mu teď zněla v hlavě, stejně jako tichý boj mezi narůstající úlevou a všemi důsledky, které bude její odmítnutí mít. Bez Ariadne teď mohl uskutečnit to, co celou dobu preferoval – podnikovou fúzi bez nutnosti manželství.

A přesně to také řekl muži, který se nestane jeho tchánem.

„Dobrá,“ odvětil chladně. „Dohodnuto. Ariadne už není nadále součástí dohody. Jak jsem však od začátku tvrdil, sňatek s vaší dcerou nikdy nebyl pro naši fúzi nezbytný.“

Nespouštěl ze Stavrose oči a nepřestával myslet na to, jak už chce z tohoto otrěsně přeplněného opulentního sídla vypadnout. Xandros měl rád minimalismus, jakého se držel ve vlastním bytě, nebo ještě lépe jednoduchost bílé vily s modrými okenicemi na Kallistris.

Kallistris! Samotné jméno mu dokázalo zvednout náladu! Jeho soukromý ostrov a ráj, helikoptérou jen pár minut od Atén. Místo, kam utíkal pokaždé, když mu to pracovní nebo společenský život dovolily. Koupil si ho s vědomím, že pro něj bude navždy bezpečným útočištěm před vším, čím ho život překvapí.

A poletí tam i dnes večer, aby strávil víkend mimo tohle šílenství. Daleko od muže, kterého neměl rád a jehož dceru si ve skutečnosti nechtěl vzít a teď už ani nemusel, protože se zdálo, že ona o manželství s ním také nestojí. Stavros Coustakis mohl na své ambice klidně zapomenout. Nikdy se nestane jeho tchánem ani dědečkem jeho dětí.

Nejprve však potřeboval definitivní odpověď ohledně jediné věci, kterou *opravdu* chtěl – podnikové

fúze. Zkoumal Stavrose pohledem a čekal na jeho reakci. Bude pro nebo proti? Vůbec se mu nelíbilo, že si s ním takhle pohrává – s někým, jako byl Coustakis, bylo nutné jednat stejně tvrdě.

„V zásadě se mnou buď budeš souhlasit,“ pronesl, „nebo to odmítneš.“

S přesně vypočítanou netrpělivostí se podíval na hodinky – on i Stavros to věděli, ale takhle se ta hra prostě hrála.

„Odpoledne odlétám na Kallistris.“

Chtěl tam být dřív, aby mohl sledovat západ slunce nad zátokou a měsíc vycházející nad skalnatým pobřežím...

Rychle se vrátil zpátky do přítomnosti a znovu se soustředil na Stavrose. Jeho propadlé šedo zelené oči se zničehonic zaleskly něčím, co se Xandrosovi vůbec nelíbilo.

„To velmi nerad slyším,“ řekl až příliš sametovým tónem. „Víš...“

V jeho hlase bezpochyby zazněla výzva, která se Xandrosovi líbila ještě míň.

„Doufal jsem, že bys mohl zaletět spíš do Londýna, vzhledem k tomu, že o naši fúzi tak stojíš.“

Usmál se. A nebyl to vůbec příjemný pohled. Xandrosovi se zježily všechny chloupky na těle.

„Abys vyzvedl...“ Jeho úsměv se ještě rozšířil a nebylo pochyb, že se mu Stavros vysmívá. A to očividné cynické pobavení v očích ho mělo jen vyprovokovat.

„Mojí druhou dceru.“

Xandros strnul.

PRVNÍ KAPITOLA

Rosalie si povzdechla a klekla si vedle kbelíku s mýdlovou vodou. Měla na sobě tlusté gumové rukavice a v ruce svírala drátěnku. Znechuceně nalila na mastnou a zašlapanou lacinou vinylovou podlahu úklidový prostředek.

Zbytek kuchyně vypadal stejně nechutně. Tenhle dům si muselo pronajmout nějaké prase. Byl zaneřáděný od střechy až po sklep a při jeho úklidu se jí zvedal žaludek. Ale musela to udělat.

Znovu si povzdechla. Nájem nepočkal a taky by se ráda najedla.

Cítila, jak se v ní vzdouvají známé emoce.

*Jednoho dne už tohle dělat nebudu! Jednoho dne už nebudu uklízet po lidech jejich špínu! Jednoho dne už nebudu žít v úplné díře, a ještě za to platit hoto-
vové jmění! Jednoho dne nebudu mít jenom obnošené šaty z Armády spásy! Jednoho dne začnu chodit ven a nebudu přežívat jen na fazolích s toastem...*

Jednoho dne už nebude chudá.

Protože přesně v takových podmínkách vyrostla. Její svobodná a nemocná matka ji vychovala pouze na sociálních dávkách. Rosalie se o ni v podstatě od dětství až do pětadvaceti let starala. Nikdy neměla příležitost vést vlastní život. Vždycky to byly jen ony dvě v ošuntělém obecním bytě ve východním Londýně.

Co se týkalo otce – ten ani nevěděl, že existuje. Nic víc jí k tomu matka neřekla a jen si nad svojí jedinou až příliš krátkou romancí v jinak smutném životě povzdechla.

„Znala jsem ho tak krátce! Byl to cizinec – jak romantické! – a pracoval na jednom z londýnských stavenišť. Když jsem zjistila, že jsem těhotná, byl už dávno pryč. Napsala jsem do té stavební firmy, ale nepodařilo se jim ho najít, protože od té chvíle jsem o něm neslyšela...“

A Rosalie také ne. Odepsala ho už v útlém věku. Měly s matkou vždycky jen jedna druhou. Po tváři jí přelétl stín, protože teď už neměla ani matku. Ta nešťastná chudinka loni v zimě podlehla chronickým plicním problémům. A Rosalie kvůli její smrti přišla o obecní byt a sociální dávky, díky kterým do té doby s matkou přežívaly. Ale zase získala svobodu.

Ačkoliv pro ni truchlila, mohla konečně ve svých šestadvaceti letech začít opožděně žít. Něco ze sebe udělat. Získat kvalifikaci a uniknout z pasti chudoby a bezútěšných a špinavých ulic východního Londýna.

Do třetice si povzdechla a cítila, jak ji z toho drhnutí podlahy začínají bolet záda. Uklízela už od osmi od rána a teď byly skoro čtyři. A zabere jí ještě dobrou hodinu, než se vypořádá s tou nechutnou kuchyní. Teprve pak za sebou bude moct zamknout, odnést klíče do agentury a vrátit se do svojí stísněné garsonky k učení.

Přihlásila se do on-line kurzu účetnictví a získání tohoto životně důležitého diplomu bylo její únikovou cestou z chudoby. Aby ho zaplatila, společně s nájmem a tou trochou jídla, které ji udržovalo na nohou, pracovala od rána do večera jako uklízečka. Ať už to bylo jakkoliv vyčerpávající.

Trhaně se postavila na nohy, vylila špinavou vodu do dřezu a začala si napouštět čistou. Přinesla si mop, aby setřela zbytek podlahy, a zamračila se. Rychle vypnula vodu.

Co to zaslechla?

Ten zvuk se ozval znovu a Rosalie to konečně došlo. Domovní zvonek.

Ostražitě došla do vstupní chodby, protože dům nestál zrovna v nejlepší čtvrti, odložila kbelík s vodou a pomalu otevřela dveře. Výhled na tuctovou ulici jí skoro celý zakrýval vysoký a svalnatý muž.

Rosalie vytřeštila oči, zatímco jí v hlavě naskakovaly první dojmy. *Vysoký, tmavé vlasy, neuvěřitelně krásné oči a ta tvář...*

Kdo to pro všechno na světě...?

Tiše polkla a bezmocně se na něj dívala. Pak zničehonic ten muž promluvil.

„Hledám Rosalii Jonesovou,“ řekl hlubokým a odměřeným hlasem s přízvukem, který nedokázala identifikovat a neměla čas o tom přemýšlet.

Rosalie na něj zůstala zírat. Pořád se ještě nevzpamatovala z jeho zevnějšku. Pak si uvědomila, co právě pronesl.

„Kdo to chce vědět?“ zeptala se ostře.

Zachvátily ji obavy. Nikdo s jeho vzhledem by do téhle čtvrti jen tak nepřišel! Všechno na něm bylo v téhle oblasti špatně.

Nebylo to tím, že pocházel z ciziny – to bylo v Londýně běžné. Znovu tiše polkla. Byl to ten závan úplně jiného světa – snadného, městského, kosmopolitního a sofistikovaného. Světa luxusu a bohatství...

Lesklý oblek, hedvábná kravata, naleštěné boty, zlatá spona... v této části Londýna je to špatně...

Ale ze všeho nejhorší byl fakt, že se takový muž sháněl zrovna po ní...

Celý zkameněl, jako by na takové jednání nebyl zvyklý.

„Musím s ní mluvit.“ Naprosto ignoroval její žádost. „Je tady?“

Rosalie sevřela kliku u dveří pevněji. „Já jsem Rosalie Jonesová,“ odpověděla váhavě a už se chystala zopakovat svoji otázku, když se výraz ve tváři toho muže proměnil.

„Vy?“ zeptal se naprosto nevěřičně.

Tmavýma očima ji přelétl od hlavy až k patě. „Vy jste Rosalie Jonesová?“ Sevřel rty do tenké linky. „To je nemožné,“ řekl.

Chvíli na ni jen zíral a z té směšně krásné tváře na ni čísela ryzí nedůvěra. Rosalie se přistihla, že celá ztuhla. Protože v jeho výrazu bylo i něco dalšího... něco, díky čemu si uvědomila samu sebe. Nebo to, co vidí.

Dívku, která je po celodenním úklidu celá špinavá...

Pak zničehonic vešel dovnitř a Rosalii zaplavila další vlna strachu, která okamžitě utnula zrádné myšlenky.

„Co to sakra –?“ vykřikla pobouřeně.

Muž mezitím zavřel dveře a obrátil se zpátky k ní. Jeho nevěřičný výraz se nepatrně změnil. Teď ji probodával silně zasmušilým pohledem, jako by se sám na něco vnitřně připravoval.

„Vy jste Rosalie Jonesová?“ zopakoval.

Opět na něj zůstala zírat. Proč to znělo tak nevěřičně?

Naklonila hlavu ke straně – v té malé, špatně osvětlené chodbě vypadal obrovský. Najednou si plně uvědomovala jeho přítomnost – od pečlivě zastřižených černých vlasů přes naleštěné polobotky, až po jeho přitažlivý vzhled a neuvěřitelně tmavé oči, kterými

si ji prohlížel a zcela evidentně shledával její tvrzení pobuřujícím.

„Ano,“ zopakovala znovu. A tentokrát to doplnila otázkou, na kterou potřebovala znát odpověď *ona* – hned teď! „A kdo jste vy a co ode mě chcete?“ vyštěkla.

S viditelně staženými rty jí odpověděl. „Jmenuji se Alexandros Lakaris a přijel jsem jménem vašeho otce.“

Xandros sledoval, jak dívka šokovaně zbledla. Jeho vlastní pocit byl téměř stejný a nezměnil se od chvíle, kdy na něj Stavros Coustakis hodil tuhle bombu.

Pořád slyšel v hlavě jeho hlas a následnou slovní výměnu.

„*Tvoji druhou dceru?*“ zopakoval Xandros ohromeně, ale se Stavrosem to ani nehnulo.

„*Ano. Mám druhou dceru. Žije v Londýně a očekávám, že tam zaletíš a přivezeš ji.*“

Odmlčel se a opět se mu bezbožně zablýsklo v očích.

„*Tedy za předpokladu, že chceš stále pokračovat v naší dohodnuté fúzi...*“

Xandrosovi doslova zkameněla tvář.

„*Stavrosi. Pokud by ti to nevadilo, pověz mi něco víc,*“ odpověděl neutrálně. Vůbec se to nepodobalo všem těm emocím, které mu svíraly hrudník, ale byl rozhodnutý vypořádat se s nimi později. V tuhle chvíli potřeboval jen informace.

A Stavros mu je poskytl. Pořád mluvil tím záměrně nezúčastněným tónem, kterým se ho pokoušel vytočit, ale Xandros na něj stejně urputně nereagoval.

„*Jmenuje se Rosalie Jonesová. Žije s matkou... tedy až donedávna žila. Poznal jsem ji... počkej*

chvilku... před pětadvaceti lety, když jsem pracoval ve Velké Británii. Byla to krátká aférka a pak jsme si šli každý po svých. Ale vždycky jsem věděl, že mám dceru, a teď nadešel čas, aby se vrátila do Atén.“

Usmál se a Xandros ten úsměv do morku kostí nenáviděl.

„A nahradila moji neposlušnou bývalou dceru, Ariadne.“

Znovu se posměšně usmál.

„Těším se na její příjezd.“

Víc z něj Xandros nedostal. Pokud tedy nepočítal rozčilující vědomí, že ho ten muž převezl. Zdálo se, že se Stavros Coustakis nevzdal plánu stát se jeho tchánem...

No, ale rozhodně v něm neuspěje! Xandrosem doslova cloumal hněv, a ještě zhoršil jeho pokřivený smysl pro humor. Existoval pouze jediný důvod, proč přijel do Londýna. A to, aby se postavil dosud zcela neznámé dceři Stavrose Coustakise a zbavil ji veškerých očekávání, které jí otec mohl nacpat do hlavy.

Vzít si Ariadne, kterou znal dlouhá léta, byla jedna věc, ale oženit se s neznámou Angličankou znělo tak absurdně, že tomu nevěnoval jedinou myšlenku! A rozhodně nechtěl, aby se ta ubohá dívka objevila v Aténách a začala ho uhánět!

Když si vzpomněl, jak si ho Stavros dobíral, aby zaletěl pro jeho „druhou“ dceru, znovu se ho zmocnil vztek. Jenže tentokrát z úplně jiného důvodu, na který sotva dokázal pomyslet.

Hleděl na nehybnou dívku a stále nemohl uvěřit, že je tím, kým tvrdí. Protože to bylo nemožné – prostě nemožné!

Ať už byla neznámá Stavrosova dcera kdokoliv, *nemohla* to být tahle žena!

Bez ohledu na to, jak krátký vztah Stavros s její

matkou měl, jejich dítě by přece mělo být dostatečně zajištěné. Stavros Coustakis byl jedním z nejbohatších mužů v Řecku! Jeho dcera by tedy logicky měla být londýnskou obdobou Ariadne a žít na místě, které je tak bohatého otce hodné! Chelsea, Notting Hill nebo Hampstead...

Ale kontaktní adresa, kterou mu před chvílí Stavros nadiktoval do telefonu, ho přiměla k zamračení. Co mohla dělat v tak laciné a zapadlé části Londýna? Možná se zabývala rekonstrukcemi? Viděla finanční příležitost v přestavbě polorozpadlých domů a hledala potenciální nové objekty?

Skutečnost, kterou mu teď vnucovala, byla... neuvěřitelná.

Cítil, jak ho znovu rozechvívá šok, zatímco si prohlížel každíčkový hrozný detail jejího vzhledu – potřísněné triko, vytahané mokré harémové kalhoty, žluté gumové rukavice, mop na podlahu a kbelík vody s dezinfekčním prostředkem. Vlasy měla smotané na vršku hlavy a kolem tváře jí splývalo pár volných pramenů. A její tvář –

Výraz mu nepatrně zjihl. Byl tak negativně ovlivněn ponurým prvním dojmem, že si ničeho jiného ani nevšiml. Ale teď...

Automaticky přimhouřil oči a začal ji hodnotit jako muž. Dobrá, takže měla bledou tvář poznamenanou únavou a na tváři nějakou špínu, ale jinak...

Jemně vystouplé lícní kosti, něžná ústa a ty nádherné oči, navzdory těm černým kruhům, byly –
Šedozelené.

Projela jí nová vlna šoku. I přes veškeré protesty, že tato otrěsně oblečená žena v rukavicích a mopem v ruce *nemůže* být dcera Stavrose Coustakise, ty oči, neuvěřitelně výrazné oči jasně dokázaly, že se mýlí.

Thee mou – vážně je to jeho dcera.